ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

តាងនាមប្រជារាស្ត្រខ្មែរ
តុលាការកំពូល

តុលាការកំពូល
សំណុំរឿង រដ្ឋប្បវេណី
លេខ:២៧៧
ចុះថ្ងៃទី១៨ ខែកក្កដា ឆ្នាំ ២០០០
សាលដីកា
លេខ:៦៥
ចុះថ្ងៃទី២៤ ខែមីនា ឆ្នាំ២០០៣

បានបើកសវនាការជំនុំជំរះជាសាធារណៈ នៅថ្ងៃទី២៤ ខែមីនា ឆ្នាំ ២០០៣ ដោយមានសមាសភាពដូចតទៅ:

១-ឯកឧត្តម .... ជាប្រធាន
២-លោក .... ជាចៅក្រម
៣-លោក .... ជាចៅក្រម
៤-លោក .... ជាចៅក្រម
៥-លោក .... ជាចៅក្រម
៦-លោក .... ជាចៅក្រមរបាយការណ៍
៧-លោក .... ជាចៅក្រម
៨-លោក .... ជាចៅក្រម
៩-លោក .... ជាចៅក្រម

ក្រឡាបញ្ជី

-កញ្ញា ....

តំណាងមហាអយ្យការ

-លោក .... ជា ព្រះរាជអាជ្ញា

ដើម្បីជំនុំជំរះលើបណ្តឹងសាទុក្ខពីសាលដីកាលេខ៦៤(ង) ចុះថ្ងៃទី២០ ខែមេសា ឆ្នាំ២០០០នៃសំណុំរឿងរដ្ឋប្បវេណីលេខ៦៤ ចុះថ្ងៃទី១៤ ខែធ្នូ ឆ្នាំ១៩៩៩ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍រវាង

ដើមចោទឈ្មោះ សធ(ជាម្ចាស់បណ្តឹងសាទុក្ខ) អាយុ៥០ឆ្នាំ ជាតិខ្មែរ មុខរបរលក់ដូរ ទីលំនៅភូមិដើងធ្នុក ឃុំតាំងក្រាំង ស្រុកបាធាយ ខេត្តកំពង់ចាម ។

ចុងចម្លើយឈ្មោះ សន(ចុងបណ្តឹងសាទុក្ខ) អាយុ៥៣ឆ្នាំ ជាតិខ្មែរ មុខរបរលក់ដូរទីលំនៅភូមិដើងធ្នុក ឃុំតាំងក្រាំង ស្រុកបាធាយ ខេត្តកំពង់ចាម ។

កម្មវត្ថុបណ្តឹង : ប្តឹងទាមទារដី

បានឃើញបណ្តឹងសាទុក្ខលើកទី២លេខ២១៥ ចុះថ្ងៃទី១០ ខែឧសភា ឆ្នាំ២០០០ របស់ឈ្មោះសធប្តឹងមិនសុខចិត្ត និងសេចក្តីសម្រេចរបស់សាលាឧទ្ធរណ៍ទាំងមូល ។

បានឃើញសំណុំរឿងរដ្ឋប្បវេណីលេខ២៧៧ ចុះថ្ងៃទី១៨ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០០ របស់តុលាការកំពូល ។

តាមពាក្យបណ្តឹងចុះថ្ងៃទី០៦ ខែកក្កដា ឆ្នាំ១៩៩៨ របស់ឈ្មោះសធប្តឹងទាមទារដី ទំហំ7A90 និងសុំឲ្យឈ្មោះប៊ុន វ៉ា និងប្រពន្ធឈ្មោះសនរុះរើផ្ទះចេញពីដីកើតហេតុ ។

បានឃើញសាលក្រមរដ្ឋប្បវេណីលេខ១២៤(ក) ចុះថ្ងៃទី១៥ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ១៩៩៨ របស់តុលាការខេត្តកំពង់ចាម ដែលមានខ្លឹមសារនៃសេចក្តីសម្រេចដូចតទៅ :

១-ទទួលពាក្យបណ្តឹងរបស់ដើមចោទឈ្មោះសធចុះថ្ងៃទី០៦ ខែកក្កដា ឆ្នាំ១៩៩៨ ទុកជាត្រឹមត្រូវតាមទម្រង់ និងគតិច្បាប់ ។

២-ទទួលស្គាល់ប័ណ្ណសម្គាល់សិទ្ធិកាន់កាប់អចលនៈវត្ថុលេខក.ច០០៣៩៧៩ចុះថ្ងៃទី០៨ខែមករា ឆ្នាំ១៩៩៨ របស់នាយកដ្ឋានសុរិយោដីទុកជាត្រឹមត្រូវតាមទម្រង់ និងគតិច្បាប់តាមមាត្រា២ នៃច្បាប់ភូមិបាល ។

៣-ទទួលស្គាល់សិទ្ធិរបស់ដើមចោទឈ្មោះសធជាអ្នកមានសិទ្ធិបន្តពីឈ្មោះហម រ៉េត លើដីដែលមានប័ណ្ណសម្គាល់សិទ្ធិលេខក.ច០០៣៩៧៩ ចុះថ្ងៃទី០៨ ខែមករា ឆ្នាំ១៩៩៨តាមមាត្រា៤១ នៃក្រឹត្យច្បាប់លេខ៣៨ ស្តីពីកិច្ចសន្យាលក់ ។

៤-នៅពេលសាលក្រមនេះចូលជាស្ថាពរ បង្គាប់ឲ្យឈ្មោះប៊ុន វ៉ា និងឈ្មោះ នីរុះរើសំណង់របស់ខ្លួនឲ្យអស់ពីដីកើតហេតុ ។

៥-រឹបអូសប្រាក់ប្រដាប់ក្តីចំនួន៧.០០០រៀល ពីដើមចោទដែលបានបង់ទុករួចហើយនៅពេលសាលក្រមចូលជាស្ថាពរ បង្គាប់ឲ្យចុងចម្លើយបង់ពន្ធសមាមាត្រ១% លើតម្លៃដីកើតហេតុដែលមានតម្លៃ៧.៧៨០.០០០រៀល ស្មើ៧៦.៨០០រៀល ប្រាក់នេះត្រូវបានឲ្យដើមចោទបង់ទុកជាមុនសិន ទើបឲ្យចុងចម្លើយបង់សងវិញជាក្រោយ ។

៦-សាលក្រមនេះប្រកាសជាសាធារណៈចំពោះមុខដើមចោទ និងចុងចម្លើយ ។ភាគីណាមិនសុខចិត្តមានសិទ្ធិប្តឹងឧទ្ធរណ៍តាមកំណត់ច្បាប់ ។

បានឃើញបណ្តឹងឧទ្ធរណ៍ចុះថ្ងៃទី១៥ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ១៩៩៨ របស់តុលាការខេត្តកំពង់ចាមលើចំណុចនៃសាលក្រមទាំងមូល ។

បានឃើញសាលដីការដ្ឋប្បវេណីលេខ៦៣ ចុះថ្ងៃទី០៤ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ១៩៩៩ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ដែលមានខ្លឹមសារនៃសេចក្តីសម្រេចដូចតទៅ :

១-ទទួលបណ្តឹងឧទ្ធរណ៍ចុះថ្ងៃទី២៦ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ១៩៩៨ របស់ឈ្មោះ សនទុកជាត្រឹមត្រូវតាមទម្រង់ និង គតិច្បាប់ ។

២-បដិសេធសាលក្រមលេខ១២៤(ក) ចុះថ្ងៃទី១៥ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ១៩៩៨ របស់ តុលាការខេត្ត កំពង់ចាម ចោលជាអសារបង់ ។

៣-បដិសេធបណ្តឹងសាទុក្ខចុះថ្ងៃទី០៦ ខែកក្កដា ឆ្នាំ១៩៩៨ របស់ឈ្មោះសធចោលជាអសារបង់ ។

៤-ទុកសិទ្ធិឲ្យឈ្មោះសនជាចុងចម្លើយប្រើប្រាស់ជាបន្តទៀតរហូតដល់ពេល រដ្ឋត្រូវការដីកើត ហេតុនេះ ។

៥-កាត់យកប្រាក់ប្រដាប់ក្តីជាន់សាលាឧទ្ធរណ៍ គឺពន្ធចុះបញ្ជីក្តី និងពន្ធហ្នឹង២៥៥០រៀល រង្វាន់ក្រឡាបញ្ជីកាន់ហិបប្រាក់៤៥០រៀល ចំណាយលើកិច្ចប្រគល់ដីកាកោះ៥.០០០រៀល និងលើអាជ្ញាធរតុលាការ៥.០០០រៀល សរុប១៣.០០០រៀល ។

បង្គាប់ឲ្យដើមចោទសងប្រាក់១៣.០០០រៀលទៅឲ្យចុងចម្លើយពេលណា សាលដីកានេះចូលជាស្ថាពរ ។

៦-សាលដីកានេះជំនុំជំរះ និងប្រកាសជាសាធារណៈចំពោះមុខគូក្តី បើកផ្លូវប្តឹងទុក្ខ ក្នុងកំណត់ច្បាប ។

បានឃើញបណ្តឹងសាទុក្ខលេខ៤០ ចុះថ្ងៃទី០៤ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ១៩៩៩ របស់ឈ្មោះសធប្តឹងមិនសុខចិត្ត និង សេចក្តីសម្រេចរបស់សាលាឧទ្ធរណ៍ទាំងមូល ។

បានឃើញសាលដីការដ្ឋប្បវេណីលេខ១៧៨ ចុះថ្ងៃទី២៨ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ១៩៩៩ របស់តុលាការកំពូល ដែលមានខ្លឹមសារនៃសេចក្តីសម្រេចដូចតទៅ :

១-ទទួលបណ្តឹងសាទុក្ខលេខ៤០ ចុះថ្ងៃទី០៤ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ១៩៩៩ របស់អ្នកស្រី សធទុកជាត្រឹមត្រូវតាមទម្រង់ និង គតិច្បាប់ ។

២-ទុកជាមោឃៈសាលដីការដ្ឋប្បវេណីលេខ៦៣ ចុះថ្ងៃទី០៤ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ១៩៩៩ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ទាំងមូល ។

៣-បង្វិលសំណុំរឿងរដ្ឋប្បវេណីលេខ៦៩ ចុះថ្ងៃទី១៥ ខែមីនា ឆ្នាំ១៩៩៩ របស់តុលាការកំពូល ទៅសាលាឧទ្ធរណ៍ដើម្បីជំនុំជំរះជាថ្មីឡើងវិញ ។

៤-រឹបអូសប្រាក់ប្រដាប់ក្តីចំនួន១៩.០០០រៀល ដែលអ្នកស្រីសធបានបង់រួចហើយគឺ ពន្ធចុះបញ្ជីក្តី និងពន្ធហ្នឹងចំនួន៤.០០០រៀល ប៉ុន្តែប្រាក់នេះត្រូវកាត់ចំនួន៨០០រៀលសម្រាប់ជារង្វាន់ក្រឡាបញ្ជីកាន់ហិបប្រាក់ ។

-ចំណាយលើកិច្ចប្រគល់ដីកាកោះចំនួន១៥.០០០រៀល សរុប១៩.០០០រៀល ហើយតម្រូវឲ្យអ្នកស្រី សនសងប្រាក់ចំនួន១៩.០០០រៀល នេះទៅឲ្យអ្នកស្រីសធវិញ ។

៥-សាលដីកានេះប្រកាសនាសវនាការជាសាធារណៈ នៅថ្ងៃទី២៨ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ១៩៩៩ ។

បានឃើញសាលដីការដ្ឋប្បវេណីលេខ៦៤(ង) ចុះថ្ងៃទី២០ ខែមេសា ឆ្នាំ២០០០ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ដែលមានខ្លឹមសារនៃសេចក្តីសម្រេចដូចតទៅ :

១-ទទួលជំនុំជំរះសំណុំរឿងរដ្ឋប្បវេណីលេខ៦៤ ចុះថ្ងៃទី១៤ ខែធ្នូ ឆ្នាំ១៩៩៩ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ តាមអំណាចសាលដីការដ្ឋប្បវេណីរបស់តុលាការកំពូលលេខ១៧៨ ចុះថ្ងៃទី២៨ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ១៩៩៩ ជាសមត្ថកិច្ច ។

២-ទុកសិទ្ធិឲ្យឈ្មោះសនជាចុងចម្លើយប្រើប្រាស់ដីទំនាស់ជាបន្តទៅទៀត រហូតដល់រដ្ឋត្រូវការ

៣-បង្គាប់ឲ្យអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចធ្វើការកែតម្រូវប្លង់សំគាល់សិទ្ធិកាន់កាប់ និងប្រើប្រាស់ដីធ្លីលេខ ក.ច០០៣៩៧៩ ចុះថ្ងៃទី០៨ ខែមករា ឆ្នាំ១៩៩៨ ត្រង់ព្រំប្រទល់ខាងជើង គឺកែ ប្រែពីទល់និងថ្នល់ជាតិលេខ៦A មកនៅត្រឹមទល់នឹងដីចំណីថ្នល់ផ្លូវជាតិលេខ៦A វិញ ចំណុចផ្សេង រក្សាទុកជាបានការដដែល ។

៤-សាលដីកានេះជំនុំជំរះនៅថ្ងៃទី១១ ខែមេសា ឆ្នាំ២០០០ ចំពោះមុខគូក្តី និងប្រកាសជាសាធារណៈនៅថ្ងៃទី២០ ខែមេសា ឆ្នាំ២០០០ ចំពោះមុខគូក្តី ។ បើផ្លូវប្តឹងសាទុក្ខក្នុងកំណត់ច្បាប់ ។

បានឃើញសាលដីការបៀបលេខ២២៣ ចុះថ្ងៃទី២៧ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០១ របស់តុលាការ កំពូលដែលមានខ្លឹមសារនៃសេចក្តីសម្រេចដូចតទៅ :

១-ចាត់របៀបអោយចៅក្រមតុលាការកំពូលធ្វើការស៊ើបអង្កេតបន្ថែម ។ ក្នុងករណីចាំបាច់ត្រូវចុះពិនិត្យដល់ទីតាំងដីទំនាស់ ។

២-សាលដីកានេះប្រកាសនាសវនាការជាសាធារណៈនៅថ្ងៃទី២៧ ខែធ្នូ ឆ្នាំ២០០១

បានឃើញបណ្តឹងសាទុក្ខលើកទី២ លេខ២១៥ ចុះថ្ងៃទី១០ ខែឧសភា ឆ្នាំ២០០០ របស់ឈ្មោះសធប្តឹងមិនសុខចិត្ត និងសេចក្តីសម្រេចរបស់សាលាឧទ្ធរណ៍ទាំងមូល ។

បានឃើញសារណាចុះថ្ងៃទី២៧ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០០០ របស់ឈ្មោះសធ។

បានឃើញសារណាតបចុះថ្ងៃទី០១ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ២០០០ របស់ឈ្មោះសន។

-បានស្តាប់របាយការណ៍របស់ចៅក្រមរបាយការណ៍

-បានស្តាប់សេចក្តីសន្និដ្ឋាន របសតំណាងមហាអយ្យការថា សាលដីកាសាលាឧទ្ធរណ៍លេខ៦៤(ង) ចុះថ្ងៃទី២០ ខែមេសា ឆ្នាំ២០០០ ដែលបានសម្រេចសេចក្តីមកនេះមានលក្ខណៈត្រឹមត្រូវទាំងទម្រង់ និង គតិច្បាប់ហើយ ។

សូមក្រុមប្រឹក្សាជំនុំជំរះ សម្រេចតាមច្បាប់ ។

បានស្តាប់ចម្លើយរបស់អ្នកស្រី សធ(ជាម្ចាស់បណ្តឹងសាទុក្ខ)នៅពេលសវនាការថា :បានជាខ្លួនប្តឹងសាទុក្ខ ព្រោះតុលាការសាលាឧទ្ធរណ៍កាត់ពុំត្រឹមត្រូវព្រោះដីនេះជាដីរបស់ខ្លួន ខ្លួនទិញមានប្លង់ត្រឹមត្រូវ ហើយនៅលើដីទំនាស់នេះត្រូវបានឈ្មោះ សនកាន់កាប់រហូតមិនឲ្យខ្លួនជា ម្ចាស់ដីប៉ះពាល់អ្វីបានទេ

សូម្បីតែកូនទៅបេះត្រកួនស្លមិនបានផង ។ ពីមុនគាត់នៅលើថ្នល់ចាស់មិនទាន់ធ្វើ ដល់ពេលគេធ្វើថ្នល់ គាត់បានកាប់របងដីខ្លួនចូលធ្វើផ្ទះ ។ ខ្លួនសុំឲ្យតុលាការជួយឲ្យសនរុះរើផ្ទះចេញពីដីខ្លួន ។

បានស្តាប់ចម្លើយរបស់ឈ្មោះ ប៊ុន រ៉ា (ជាចុងបណ្តឹងសាទុក្ខ) នៅពេលសវនាការថា : ឈ្មោះនេះនិយាយទាំងប៉ុន្មាន គឺមិនពិតទេ ឈ្មោះនេះមានប្លង់ដីមែន តែបានមកដោយការឃុបឃិត ជាមួយសុរិយោដី ។ តាមពិតដីនេះខ្លួនបានកាន់កាប់តាំងពីឆ្នាំ១៩៧៩មក ខ្លួនមិនព្រមចេញពីដីនេះទេ បើឲ្យខ្លួនចេញខ្លួនគ្មានដីនៅទេ ហើយដីនេះជាដីរបស់រដ្ឋ បើរដ្ឋត្រូវការខ្លួនប្រគល់ឲ្យភ្លាម ។

-ក្រោយពីបានស្តាប់របាយការណ៍របស់ចៅក្រមរបាយការណ៍

-ក្រោយពីបានស្តាប់សេចក្តីសន្និដ្ឋាន របស់តំណាងមហាអយ្យការ

-ក្រោយពីបានស្តាប់ចម្លើយដោះសារបស់គូភាគី

-ក្រោយពីបានពិភាក្សាត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ហើយ

<u>តុលាការកំពូល</u>

- យល់ឃើញថាបណ្តឹងសាទុក្ខលេខ២១៥ ចុះថ្ងៃទី១០ ខែឧសភា ឆ្នាំ២០០០ របស់ឈ្មោះ សធ ធ្វើឡើងក្នុងកំណត់ច្បាប់ តុលាការកំពូលអាចលើករឿងនេះមកជំនុំជំរះបានដោយយោងតាមមាត្រា១៤ នៃច្បាប់ស្តីពីការចាត់តាំង និងសកម្មភាពរបស់សាលាជំរះក្តី និងមាត្រា២២៦នៃច្បាប់ស្តីពីនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ ។

- យល់ឃើញថា ការដែលសាលាឧទ្ធរណ៍សម្រេចផ្តល់សិទ្ធិឱ្យឈ្មោះ សនជាចុងចម្លើយប្រើប្រាស់ដីទំនាស់ជាបន្តទៀតហូតដល់រដ្ឋត្រូវការដោយអាងហេតុថា ចុងចម្លើយបានរស់នៅតាំងពីឆ្នាំ១៩៧៩ រហូតដល់សព្វថ្ងៃជាដីចំណីថ្នល់ជាតិលេខ៦A គឺជាដីរបស់រដ្ឋគ្រប់គ្រងនោះជាការពុំត្រឹមត្រូវទេ ពីព្រោះដីដែលចុងចម្លើយសង់ផ្ទះក្រោយឆ្នាំ១៩៧៩ គឺជាដីដែលរដ្ឋបានឈូសឆាយយកធ្វើផ្លូវជាតិលេខ ៦A អស់ហើយរួមមានទាំងផ្ទះជាច្រើនទៀតក៏ត្រូវរុះរើនៅឆ្នាំ១៩៩៤ ទៅរស់នៅកន្លែងផ្សេងទៀត ដែរ ហើយដោយឡែកចុងចម្លើយបានសង់ផ្ទះលើដីទំនាស់នៅឆ្នាំ១៩៩៤ ប៉ុណ្ណោះ ។ ម្យ៉ាងទៀតតាមលិខិតបញ្ជាក់ ចុះថ្ងៃទី២២ ខែធ្នូ ឆ្នាំ១៩៩៨ របស់លោកមេឃុំតាំងក្រាំងបញ្ជាក់ថា ឆ្នាំ១៩៩៨នោះរដ្ឋដេញផ្ទះអនាធិបតេយ្យលើចិញ្ចើមថ្នល់អស់ ស្រាប់តែចុងម្លើយរំកិលផ្ទះកូនរបស់ខ្លួនពង្រីកផ្ទះធំជាន់លើដីរបស់ឈ្មោះ ហាម រ៉េត ដែលលក់ឱ្យដើមចោទ ហើយរដ្ឋបានដេញជាជំហានទី២ទៀត ប៉ុន្តែ ចុងចម្លើយពុំស្តាប់អាជ្ញាធរ និងប៉ូលីសដែលនៅក្រុមអន្តរាគមន៍រៀបចំដងផ្លូវឡើយ ។ ដូច្នេះរដ្ឋពិត ជាត្រូវការដីចំណីថ្នល់ដែលជាដីទំនាស់ប្រាកដមែន ។

- យល់ឃើញថាចុងចម្លើយរស់នៅលើដីចំណីថ្នល់ជាតិលេខ៦A ដែលរដ្ឋបានដេញហើយ ប៉ុន្តែពុំព្រមចេញ ហើយការរស់នៅនេះក៏ធ្វើឱ្យបិទមុខដីរបស់ដើមចោទព្រមទាំងបានបង្កទំនាស់ជាបន្ត បន្ទាប់ជាមួយដើមចោទ រហូតដល់បង្កជាបទល្មើសព្រហ្មទណ្ឌ ធ្វើឱ្យបាត់បង់សិទ្ធកាន់កាប់ប្រើប្រាស់ របស់ដើម

ចោទល្មើដីទំនាស់ដែលនៅរឿងមុខដីកម្មសិទ្ធរបស់ខ្លួន ។ ដូច្នេះផ្ទះរបស់ចុងចម្លើយធ្វើឱ្យ ប៉ះពាល់ផលប្រយោជន៍សាធារណៈផង ហើយធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ផលប្រយោជន៍របស់ដើមចោទផង ដែល តាមសេចក្តីប្រកាសស្តីពី វិធានការលប់បំបាត់ភាពអនាធិបតេយ្យ ក្នុងបញ្ហាទន្ទ្រានកាន់កាប់ដីធ្លីលេខ០៦ ប្រក ចុះថ្ងៃទី២៧ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ១៩៩៩ របស់រាជរដ្ឋាភិបាល សំណង់លើដីចំណីថ្នល់ របស់ចុងចម្លើយ ក៏ត្រូវតែរុះរើចេញដែរ ។ ចុងចម្លើយពុំមានសិទ្ធកាន់កាប់ និង គ្រប់គ្រងដីទំនាស់នេះទេ ។

- យល់ឃើញថាតាមការព្រមព្រៀងរបស់ដើមចោទ នៅពេលសវនាការនេះក៏ដូចជាក្នុងសារណាបន្ថែមរបស់ខ្លួន ដើមចោទបានសម្រេចផ្តល់ដី១កន្លែង ដែលបានទិញពីឈ្មោះលុយ រៀម ស្ថិតនៅភូមិតាំងក្រាំង ឃុំជាលា ស្រុកបាធាយ ខេត្តកំពង់ចាម ដែលមានទំហំ១០ម x ២០ម មានព្រំ ប្រទល់ខាងជើងទល់ជើងទំនប់ ខាងត្បូងទល់ដី រៀម សីឡា ខាងកើតទល់ដីរៀម សិឡា ខាងលិច ទល់ដី រឿន អាត ឱ្យចុងចម្លើយដើម្បីសង់ផ្ទះរស់នៅតទៅ ។ ដូច្នេះតុលាការកំពូលគប្បីសំរេចតាម ការយល់ព្រមនេះ ។

-យលឃើញថាប័ណ្ណសម្គាល់សិទ្ធិលេខ កច០០០៣៩៧៩ ចុះថ្ងៃទី០៨ ខែមករាឆ្នាំ១៩៩៨របស់ដើមចោទមានការភ័ន្តច្រឡំអំពីព្រំប្រទល់ខាងជើងដែលដាក់ថា ទល់នឹងផ្លូវជាតិលេខ៦ ដែលគប្បីតុលាការកំពូលបង្គាប់ឱ្យអង្គភាពជំនាញកែតម្រូវទៅជា (ទល់នឹងដីចំណីផ្លូវជាតិលេខ៦)វិញ ។

- យល់ឃើញថាសាលដីការដ្ឋប្បវេណីលេខ៦៤(ង) ចុះថ្ងៃទី២០ ខែមេសា ឆ្នាំ២០០០ របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ដែលបានសម្រេចសេចក្តីមកនេះមានលក្ខណៈខុសឆ្គងទាំងទម្រង់ ទាំងគតិច្បាប់ ហើយ ។

ហេតុដូច្នេះ

វិនិច្ឆ័យសេមក្តីចំពោះមុខ គូក្តី

១- ទទួលបណ្តឹងសាទុក្ខលេខ២១៥ ចុះថ្ងៃទី១០ ខែឧសភា ឆ្នាំ២០០០ របស់ឈ្មោះសធទុកជាត្រឹមត្រូវតាមទម្រង់ និង គតិច្បាប់ ។

២- ទុកជាមោឃៈសាលដីការដ្ឋប្បវេណីលេខ៦៤(ង) ចុះថ្ងៃទី២០ ខែមេសា ឆ្នាំ២០០០របស់សាលាឧទ្ធរណ៍ទាំងមូល ។

៣- បង្គាប់ឲ្យឈ្មោះសនជាចុងចម្លើយរុះរើផ្ទះនិងការ្យទាំងពួងចេញពីដីទំនាស់(តាមគំនូសប្លង់ចុះថ្ងៃទី០១ ខែមិនា ឆ្នាំ២០០២ របស់ចៅក្រមតុលាការកំពូល) ។

៤- ផ្តល់ដីមួយកន្លែងទំហំ១០ម គុណ២០ម ស្ថិតនៅភូមិតាំងក្រាំង ឃុំជាលា ស្រុកបាធាយខេត្តកំពង់ចាម មានព្រំប្រទល់ ខាងជើងទល់ដីជើងទំនប់ ខាងត្បូងទល់ដី រៀម សីឡា ខាងកើតទល់ដីរៀម សីឡា ខាងលិចទល់ដីរឿន អាត ឱ្យចុងចម្លើយសង់ផ្ទះរស់នៅតាមការយល់ព្រមរបស់ដើមចោទ។

៥- បង្គាប់ឱ្យអង្គភាពជំនាញមានសមត្ថកិច្ច កែតម្រូវព្រំប្រទល់ដីខាងជើង លើប័ណ្ណសម្គាល់ សិទ្ធលេខ កច០០៣៩៧៩ ចុះថ្ងៃទី០៨ ខែមករា ឆ្នាំ១៩៩៨ ទៅជា (ចំណីផ្លូវជាតិលេខ៦) ។

៦- រឹបអូសប្រាក់ប្រដាប់ក្តីចំនួន១៩.០០០រៀល ដែលដើមចោទបានបង់ទុកនៅតុលាការកំពូលគឺ

-ពន្ធចុះបញ្ជីក្ដី និងពន្ធហ្នឹងចំនួន៤.០០០រៀល ប៉ុន្តែប្រាក់នេះត្រូវកាត់ចំនួន៨០០រៀ សម្រាប់ជាវង្វាន់ក្រឡាបញ្ជីកាន់ហើបប្រាក់

-ចំណាយលើកិច្ចប្រគល់ដីកាកោះចំនួន១៥.០០០រៀល សរុប១៩.០០០រៀលហើយតម្រូវឲ្យចុងចម្លើយសងប្រាក់១៩.០០០រៀល នេះទៅដើមចោទវិញ ។

៧- សាលដីកានេះប្រកាសនាសវនាការជាសាធារណៈនៅថ្ងៃទី២៤ ខែមីនា ឆ្នាំ២០០៣ ។